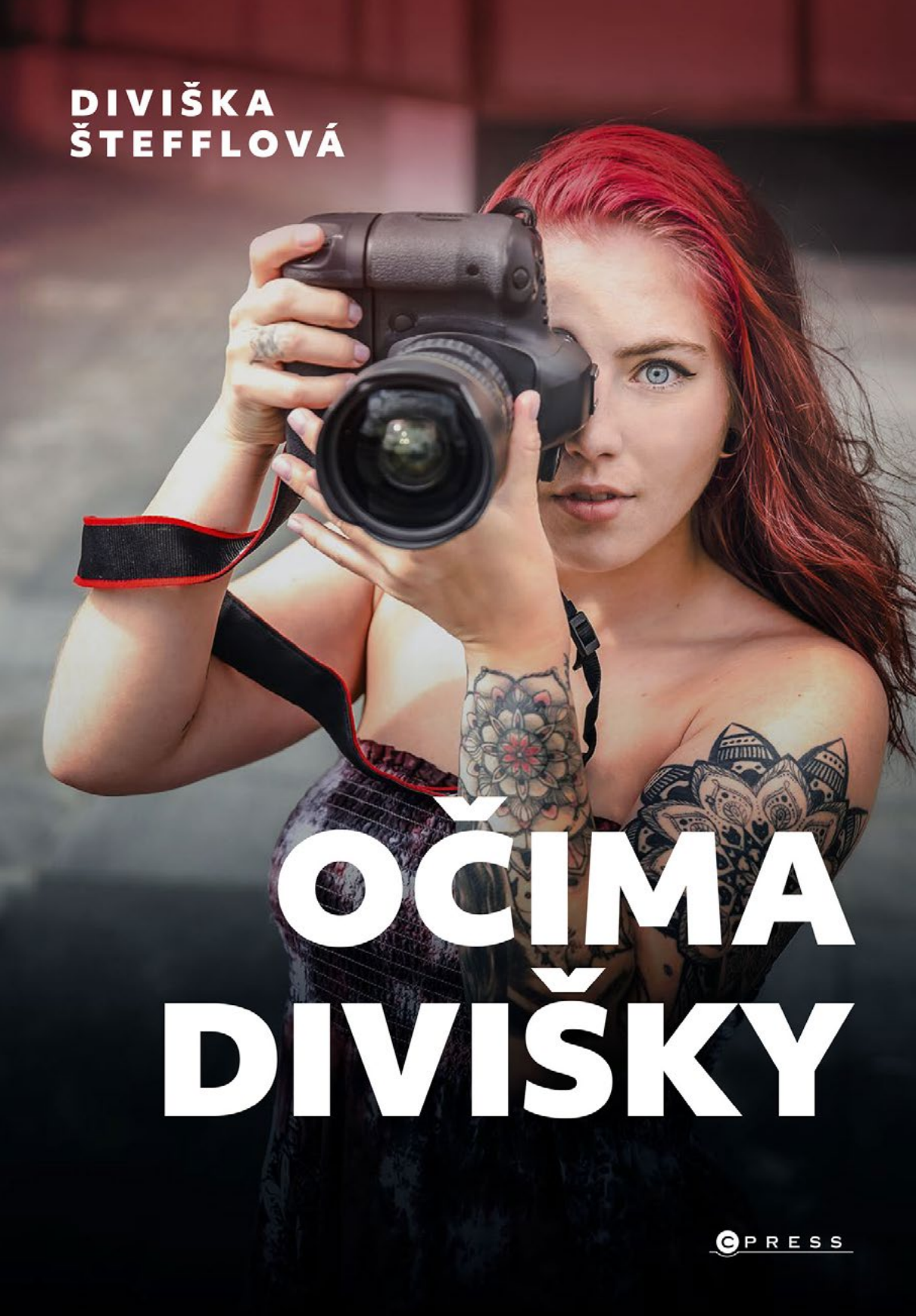

**DIVIŠKA
ŠTEFFLOVÁ**

A woman with vibrant red hair and blue eyes is holding a large black DSLR camera with a lens cap removed. She is looking directly at the camera. She has intricate black and red tattoos on her upper arms. She is wearing a dark, patterned strapless top. The background is a blurred outdoor setting.

OCIMA DIVIŠKY

Očima Divišky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Diviška Štefflová

Očima Divišky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

© Diviška Štefflová, 2023
Photos © Diviška Štefflová, 2023

ISBN tištěné verze 978-80-264-4937-9
ISBN e-knihy 978-80-264-4948-5 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

**DIVIŠKA
ŠTEFFLOVÁ**

OČIMA DIVIŠKY

Obsah

Úvod	7
Jak to celé začalo	8
<i>Rodina</i>	11
Moje poprvé	26
Přijímací zkoušky a škola	35
<i>Vlnka</i>	44
Projekty na youtube	57
<i>Zombies</i>	57
<i>10 minute photo challenge</i>	69
<i>FIUMD A FIUND</i>	84
Jak získat práci	113
<i>Jak upravuji fotografie</i>	120
<i>5 nejčastějších chyb fotografů</i>	127
Proč divadlo?	133
Showtime	145
Proč cirkus?	153
<i>Klárka</i>	163
Přátelé a cestování	187
Moje autoportréty	197
<i>Slovník</i>	202
<i>O autorce</i>	207

Úvod

Když mě Albatros oslovil s možností napsání vlastní knížky, ihned jsem věděla, s jakým tématem přijdu. Už od základní školy mě fascinuje fotografie. Objektiv fotoaparátu pro mě znamená způsob, jak zachytit svět kolem sebe a vyjádřit se kreativním způsobem. Začala jsem vnímat, že fotografie mají moc přenášet emoce, vyprávět příběhy a zastavit čas. Každý snímek má svůj vlastní příběh. Umožní mi zaznamenávat mé zážitky, ale také vyjádřit se a sdílet svůj pohled na svět. Mým cílem při psaní této knihy je představit své nejlepší fotografie a sdílet s vámi příběhy, které se skrývají za každým záběrem. Každá fotografie má svoji jedinečnou atmosféru a může vyvolat různé pocity a reakce. Ráda bych, abyste se při prohlížení těchto fotografií ocitli na vlastní cestě objevování krásy světa skrze mé oči.

Věřím, že kniha vám přinese inspiraci a povzbuzení k vlastnímu zkoumání a kreativitě. Ať už máte zájem o fotografování nebo jen chcete objevovat svět, tato kniha vám nabídne příležitost zastavit se a užít si krásu okamžiků.

JAK TO CELÉ ZAČALO

Každý má svůj životní sen, tedy alespoň doufám, a v dětství se může zdát nesmyslný a nesplnitelný. I já takový měla a stále mám. Vlastně už od malička, od malé Divišky, jsem si přála být „ta umělkyně“, aniž bych věděla, v jakém oboru a jakou cestičkou se mám vydat, abych mohla žít krásný a především bohatý život s celou mojí rodinou ve dvou vilách propojených skleněným mostem, kde bych měla ložnici a krásný výhled jak na západ, tak na východ slunce a mohla se každý den cachtat ve vlastním bazénu. Ano, toto byl můj vysněný dům v mých třinácti letech. Což vlastně není moc dávno, jen něco málo přes deset let. A upřímně? Kdybych byla nucena žít přesně ve stejném domě, o jakém jsem kdysi dávno snívala, tak by mi to vůbec nevadilo. Pojdme si uvědomit,

že moje myšlenky vždy směřovaly k cestě nejmenšího odporu, ideálně tedy mít co nejméně práce za co nejvíce peněz. Co si ale budeme vykládat, povoláním milionář by byl nejraději každý. Já nebyla výjimkou.

Postupně jsem si ale začala uvědomovat, že ve svém životě nemůžu, a především nechci používat cheaty. To by mě brzy omrzelo, doufám. Zároveň mi také začalo docházet, že můj sen a můj smysl života jsou dvě rozdílné věci. Můj cíl přece není tak jednoduchý jako jeden zbytečně předražený barák se skleněným mostem uprostřed. Chci si užívat života po celém světě, chci něčeho dosáhnout, nejen vybudovat jednu jedinou domácnost v Simích a poté spouštět hru pořád dokola a dokola od začátku, protože jsem odmítala hrát s větší rodinou nebo mě scénář mé hry přestal zajímat a bavit.

Párkrát jsem ohledně snů a cílů přehodnotila situaci. Když říkám párkrát přehodnotila, myslím tím to, že od této doby pravidelně každý den minimálně třikrát přemýšlím nad svým snem, čeho bych vlastně ve svém životě chtěla dosáhnout. Jednou za čas si i vše napíšu na papír nebo do deníčku, abych měla na očích cokoliv, co mi zrovna projde myslí. Ale rozhodně

nechci, aby se z tohoto povídání stala klasická motivační kniha s názvem typu „Kde chci být za deset let“ nebo „Jak dosáhnout svých cílů“, už jen proto, že jsem svých cílů zdaleka nedosáhla!

Jakou cestu jsem si tehdy vybrala, už víte, jinak byste pravděpodobně právě teď nedrželi v ruce mou fotografickou knížku.

RODINA

Moje maminka pro mě byla vždycky velkou inspirací. A nejen proto, že dokázala společně s tatškou vystudovat vysokou školu v době, kdy už jsme s bráchou řádili na hřišti, chodili do školy a na tréninky. Rodiče se v jeden moment rozhodli, že nechtějí žít život, který jim nevyhovuje, a tak se ho rozhodli změnit. Jejich cesta ale byla možná trochu trnitější právě kvůli zlobivým povahám mé a bráchovy. Povedené a hyperaktivní dětičky. Ale zároveň jsme byli pro svoje rodiče velkou motivací, protože nebýt nás a vidiny lepší budoucnosti pro čtyřčlennou rodinku, pravděpodobně by vůbec nezačali studovat a nebyli by tam, kde

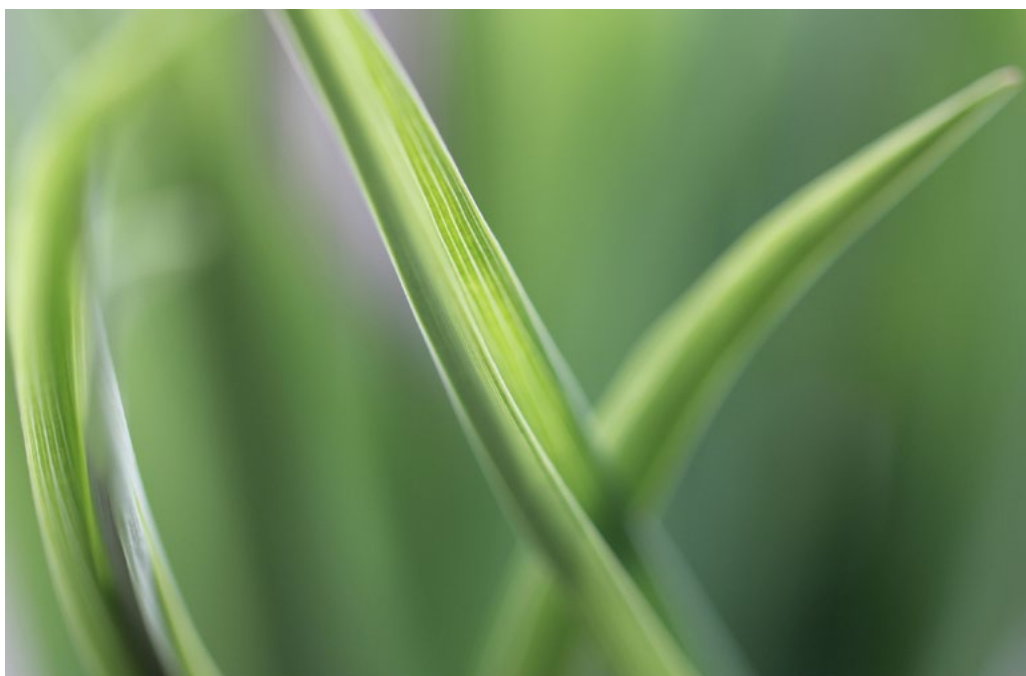
právě jsou. Tatínek viděl své studium a kariéru ve sportu, a tak šel na Fakultu tělesné výchovy a sportu, kde vlastně stále působí jako vedoucí katedry, ale z mého pohledu se z něho stal úspěšný sběratel titulů. Maminka je teď ve vězení. Tehdy začala studovat první lékařskou fakultu, obor stomatologie. Do teď jsem nepochopila, jak zvládla tak těžkou školu dokončit s dětmi. Jak se stíhala učit? Její cesta nakonec vedla do soukromé ordinace v centru Prahy, ale tato práce pro ni začala být repetitivní, nebavilo ji dělat pořád dokolečka to samé, a tak se rozhodla

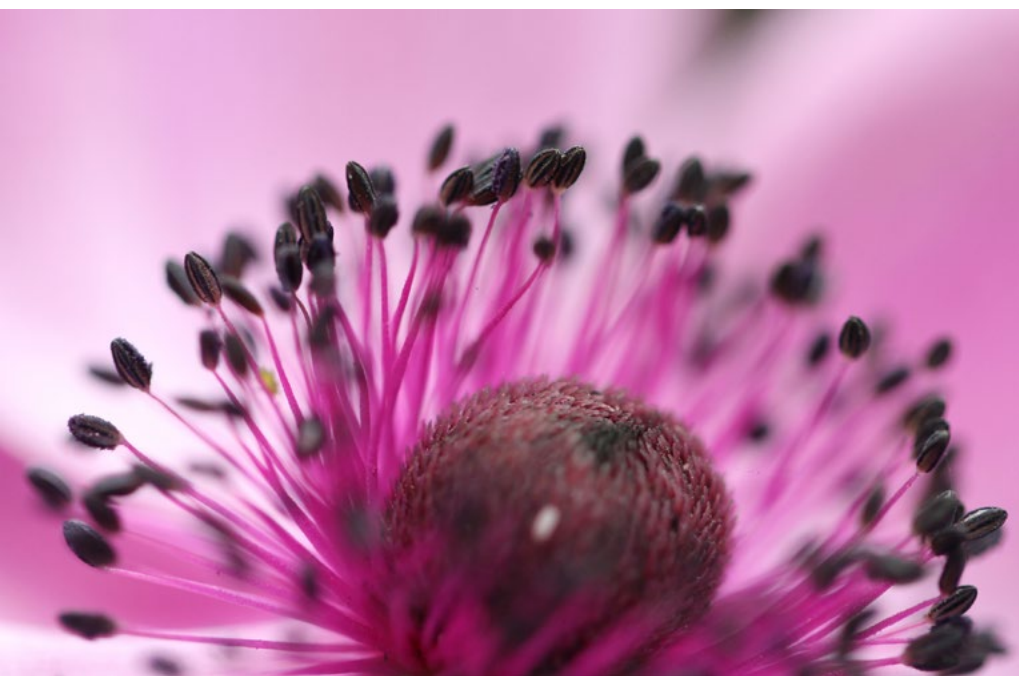

nastoupit do věznice jako zubní lékařka. Je ale vtipné říkat, že je vaše maminka ve vězení. Na rozdíl od vězňů ale může i odejít.

Pamatuji se, že jsme se dokonce museli zbavit televize, aby se rodiče mohli učit. Což znělo velice věrohodně a pochopitelně, ale nebyla to tak úplně pravda. Televize se mamka ve skutečnosti zbavila především proto, že jí vadily naše dětské animované pořady při nedělním ránu.

Byla a stále je také mojí inspirací, protože v sobě nosí malého uměleckého čertíka, který jí pomáhal

všechno zvládnout. Spíše než čertíka bych možná řekla canon, a než v sobě, tak kolem krku. Byla vlastně mým hlavním vodítkem na začátku mé cesty. Dala mi svůj starší foťák a sama si koupila o třídu lepší, který jsem jí mimochodem odcizila o pár let později. (Původně jsem chtěla napsat, že se ti moc omlouvám, mami, ale měla sis ho lépe hlídat.) Tahala mě po akcích, koncertech a botanických zahradách, protože přece rozkvetly kyticky a musíme je jít společně fotit makroobjektivem! V zoologických zahradách po celé republice jsme strávily hodiny focením zvířat ve výběhu společně s dokumentováním výrazu návštěvníků. Ty má moje maminka totiž ze všech nejraději.

Jindy mě vzala na procházku po městě a metru a dokumentovaly jsme společně noční i denní život lidí z nižších sociálních vrstev. Konkrétně lidí bez domova. Její pud sebezáchovy vždy byl a stále je na nejnižším možném bodě a pro dobrou fotografii udělá cokoli. Nebála se namířit foťák směrem k pochybným osobám, které nám klidně mohly přijít ublížit. Naštěstí nepřišly, ale strach ve mně byl neustále.

V těchto momentech jsem ji opravdu „nezvládala“. Vřelo ve mně všechno zlo... Asi puberta. Určitě puberta.

Neměla jsem ráda, když nás nutila chodit na koncerty kapel, které jsem v životě neslyšela, a žánrů, o kterých jsem do té doby neměla ani tušení. Společně s mladším bráchou jsme pak celý čas fňukali pod stromem a chtěli jít pryč. Doma jsme si ale ty kapely googlili a některé z nich jsme pak i začali poslouchat, protože představa, že jsme je viděli naživo, byla fascinující. Když někoho potkám naživo, i přes to, že jsem ho do té doby neznala, se pak o něj začnu více zajímat, sledovat ho na sociálních sítích a poslouchat jeho písničky.

Další z takových „oblíbených“ výletů začínaly zhruba kolem sedmé ráno o víkendu. Podzimní mlhy byly v té nejkrásnější fázi a rozprostíraly se po celém Starém Městě v centru Prahy. Krásné výhledy to jsou bezpochyby, ale nejkrásnější jsou z postele, kde jsme v teplíčku, zabalení v dece, s čajem v ruce a můžeme se jimi kochat ve svých představách. Maminka ale byla neoblomná. Zavelela a šlo se do centra se všemi foťáky, stativy a nadšením na našich tvářích. Tedy já